

STEVE
BERRY
A
VELENCEI
ÁRULÁS

„Vitathatatlanul a műfaj mestere”

Dan Brown

KOPPENHÁGA, DÁNIA

ÁPRILIS 18., SZOMBAT, A JELENBEN

23.55

A SZAG MAGÁHOZ TÉRÍTETTE Cotton Malone-t. Erős, maró, kissé kénes. És még valami. Émelyítően édes. Mint a halál.

Kinyitotta a szemét.

Hason feküdt a földön, karjai kitérve, tenyere a keményfa padlón, amelyről azonnal érezte, hogy ragacsos.

Mi történt?

A Dániai Antikváriusok Szövetségének áprilisi összejövetelén vett részt, néhány saroknyira nyugatra a saját boltjától, a Tivoli vidámpark mellett. Szerette ezeket a havi összejöveteleket, és ez alól a mostani sem volt kivétel. Néhány ital, pár barát és jó sok csevegés könyvekről. Holnap reggelre pedig találkozót beszélt meg Cassiopeia Vitt-tel. A nő alaposan meglepte tegnap, amikor azzal hívta föl, hogy találkozzanak. Karácsony óta nem hallott felőle, amikor néhány napot Koppenhágában töltött.

Hazafelé tartott biciklijén, élvezve a már kellemesen langyos tavaszi éjszakát, amikor elhatározta, hogy megnézi magának azt a helyet, amelyet a nő találkozójuk helyszínéül kiválasztott. Ez eléggé szokatlanul, a Görög-római Kultúra Múzeuma volt – az elővigyázatos felderítés viszont az ő előző hivatásának nagyon is megszokott része. Cassiopeia ritkán tett bármit is ösztönösen, úgyhogy egy kis előkészítő tájékozódás jó ötletnek tűnt.

Megtalálta az épületet, a Frederiksholms csatorna partján, és észrevette, hogy a szurokfekete épület bejárata félig nyitva van – pedig annak az ajtónak zárva, sőt beriasztózva

kellene lennie. Lerakta a biciklit a parkolóban. A legkevesebb, amit tehet, hogy becsukja az ajtót, aztán értesíti a rendőrséget, amint hazaér.

De az egyik utolsó dolog, amelyre ezután emlékezett, az volt, hogy megfogta a kilincset.

Aztán egyszer csak bent volt a múzeumban.

A két síküveg ablakon beszűrődő gyenge fényben egy jellegzetesen dán stílusú helyiséget látott – acél, fa, üveg és alumínium ízléses keverékét. Fejének jobb oldala erősen lüktetett, és ki tudott tapintani egy kisebbfajta púpot.

Kirázta a fejéből a ködöt, és felállt.

Egyszer már járt ebben a múzeumban, és nem nyugózta le az ókori görög és római gyűjtemény. Csak egy volt a száz hasonló magángyűjtemény közül Koppenhágában, amelyek kollektívája ugyanolyan változatos volt, mint a nagyváros lakói.

Egy vitrinbe kapaszkodva fölállt. A kapaszkodásnál az ujjai ragadtak, ráadásul hányingert keltő bűzt árasztottak.

Észrevette, hogy nadrágja és inge is nedves, csakúgy, mint a haja, az arca és a kezei. Bármilyen volt is a múzeum padlóján, az őt is átította.

Előrebotorkált a bejárathoz, és lenyomta a kilincset. Zárva? Kulcs nélkül belülről nem tudja kinyitni.

Visszabámult a terembe. A plafon vagy tíz méter magasan volt. Egy félig fém-, félig falépcső vezetett föl az emeletre, amely eltűnt a homályban, a földszint pedig alatta folytatódott.

Talált egy villanykapcsolót. Semmi. Odabotorkált az egyik asztali telefonhoz. Nem volt vonal.

Hirtelen zaj zavarta meg a csöndet. Kattogás, nyikorogás, zümmögés, mint amikor egy szerkezet működésbe lép. Az emeletről.

Mint a kormány egykori ügynöke, azt tanulta, hogy maradjon csendben, de azt is, hogy tájékozódjon.

Csendben fölosont a lépcsőn.

A krómkorlát nedves volt, csakúgy, mint a rétegelt lemezről készült lépcsőfokok. Tizenöt lépcsőfok, újabb üveg és króm kiállítószekrények a keményfa padlón. Állványra állított márvány domborművek és bronzfigurák látszottak a félhomályban. Hirtelen mozgást vett észre, úgy hat-hét méternyire. Egy tárgy gurult a padlón. Nagyjából hatvan centi széles, lekerekített oldalakkal, fakó színekben, szorosan a padlón mozgott, mint azok a robotfünyírók, amelyeknek a tévés hirdetését már annyiszor látta. Amikor a gép egy kiállítószekrényhez vagy egy szoborhoz ért, megállt, kissé visszatolatott, aztán másfelé indult el. A tetejéből kiállt egy kis bütyök, amely néhány másodpercenként valamit kispriccelt a levegőbe.

Malone közelebb lépett.

A gép megállt. Mintha csak érzékelte volna a jelenlétét. Aztán a kis bütyök feléje fordult. Egy kis párafelhő nedvesítette be a nadrágját.

Mi az ördög ez?

Úgy tűnt, a kis szerkezetet tovább már nem érdekli az ember, mert eldöcögött a homályba, újabb illatos felhőcskéket szórva szét. Malone a korláton át lenézett a földszintre, és meglátott egy másik szerkezetet is, amely az egyik kiállítószekrény mögött állt.

Az egész nagyon nem tetszett neki.

El kéne innen menni. A szagoktól kezdett fölfordulni a gyomra.

A kis masina most megállt, és egy újabb hangot hallott.

Két éve, még a válása és a kormányzati munkától való visszavonulása meg a Koppenhágába költözése előtt, amikor

Atlantában élt, több száz dollárért vásárolt egy rozsdamentes acélból készült grillezőt. Az a masina, ha megnyomták a piros gombját, gázfelhőt és szikrát bocsátott ki. Most ez a hang jutott eszébe arról, ahogyan a masina kattogott.

Ugyanígy, mint most megint.

Szikrázó lángcsóva tört ki.

A padló égni kezdett, először a naphoz hasonlóan, sárgásan, aztán sötét narancsszínűn, végül halványkéken, ahogyan a lángok kifelé terjedve elkezdtek fölfalni a fát. Aztán a lángok a falakra is fölcaptak. A hőmérséklet gyorsan emelkedett, Malone-nak már védenie kellett az arcát a kezével. A mennyezet is lángra kapott, úgyhogy az emeleti rész tizenöt másodperc alatt teljesen lángba borult.

Bekapcsoltak a plafonon elhelyezett automata szórófejek.

Lejebb ereszkedett a lépcsőn, és várta, hogy a víz majd elfojtja a lángokat.

De valami föltűnt neki.

A víz csak súlyosbította a tűzvészt.

A gép, amely a tüzet okozta, egy tompa fellobbanással hirtelen szétesett, és lángokat szórt szét minden irányba, ahogyan a tengervíz ostromolja a partot.

Tűzgolyó szökött fel a plafonig, és úgy tűnt, a szétpermetező víztől csak még hevesebben lángolt. Valami füstszerű pára kezdett terjedni a levegőben, amitől teljesen elkábult.

Kettesével véve a fokokat, leugrált a lépcsőn. Az emeletről újabb sistergés hallatszott, majd megint fellobbant valami. Aztán megint, kétszer. Üvegcsörömpölés hallatszott. Valami összetört.

A bejárathoz rohant.

A másik masina, amely eddig csak álldogált, most életre kelt, és elkezdett gurulni a földszinti vitrinek között.

Ez is valami permetet lövellt ki a perzselő levegőbe.

Ki KELL szabadulnia innen! De a bezárt bejárati ajtó befelé nyílt. Vastag fából készült, erős vasalással. Nem lehet kirúgni. Figyelte, ahogyan a tűz halad lefelé a lépcsőn, elhamvasztva minden fokot, mintha maga az ördög jönne, hogy üdvözlje. A hőségtől még a krómváz is elolvadt.

Légzése szaggatottá vált, egyrészt a levegőbe kerülő vegyi anyagok miatt, másrészt gyorsan fogyott az oxigén. Valaki majd biztosan riasztja a tűzoltókat, de az rajta már nem fog segíteni. Ha egyetlen szikra belekap az átázott ruhájába...

A lángok leértek a lépcső aljába.

Háromméternyire tőle.

KETTŐ

VELENCE, OLASZORSZÁG

ÁPRILIS 19., VASÁRNAP

0.15

ENRICO VINCENTI A VÁDLOTTRA bámult, és azt kérdezte:

– Van valami mondanivalója a tanács számára?

A firenzei férfit látszólag hidegen hagyta a kérdés.

– Mi lenne, ha maga és a ligája hamarjában kitalálna valamit?

Vincenti kíváncsi lett.

– Ön nyilván úgy gondolja, hogy minket félvállról lehet venni.

– Dagikám, nekem vannak barátaim. – A firenzei láthatóan büszke volt erre. – Még hozzá jó sokan.

– A barátai nem érdekelnek minket – szögezte le Vincenti. – De a maga árulása? Ez már más lapra tartozik.

A firenzei kiöltözött az alkalomra: drága Zanetti öltönyt, Charvet inget, Prada nyakkendőt és mindehhez kötelezően Gucci cipőt viselt. Vincenti jól látta, hogy az öltözet többbe kerül, mint amennyit az emberek többsége egy év alatt keres.

– Mondok valamit – szólalt meg a firenzei. – Elmegyek, és elfelejtjük ezt az egészet... bármiről van is szó... és maguk is csinálhatják tovább azt, amit eddig.

A Vincenti mellett ülő kilenc ember közül senki sem szólalt meg. Pedig ő előre figyelmeztette őket a fickó arroganciájára. A firenzeit fölbérelték egy apró munka elvégzésére Közép-Ázsiában. Ezt az ügyet a Tanács életbevágóan fontosnak tartotta. Csakhogy a firenzei a maga javára mó-

dosította a megállapodást. Szerencsére mindezt idejében fölfedezték, és megtették az ellenlépéseket.

– Úgy gondolja, hogy a szövetségesei majd kiállnak maga mellett? – kérdezte Vincenti.

– Ugye csak tettet, hogy ennyire naiv lenne, dagikám? Ők beszéltek rá!

Vincenti megint eleresztette a füle mellett a derékbőségére vonatkozó célzást.

– Ők nem ezt mondták.

A szövetségesek valójában egy szindikátus, egy nemzetközi bűnszövetkezet tagjai voltak, és már többször is jó szolgálatokat tettek a Tanácsnak. A firenzeit fölbérelték, a Tanács pedig elnézte a bűnszövetkezet súlyos hibáját, de elvi kérdést csinált abból, hogy a fickót maguk elé idézzék. Mert ez a szindikátus számára is tanulságos lesz. Az is lett. Már le is mondtak a fizetségről, sőt a jelentős előleget is visszatérítették. A firenzeivel ellentétben ők pontosan tudták, kikkel kötnek üzletet.

– Mit tud rólunk? – kérdezte Vincenti.

A firenzei vállat vont.

– Egy csapat gazdag ember, aki szeret játszani.

A hősködés szórakoztatta Vincentit. Négyen álltak a firenzei mögött, mindegyik teljes fegyverzetben, ami megmagyarázta, hogy a szemtelen fickó miért gondolta biztonságban magát. Feltételül szabta, hogy ők is jöhessenek, ha ő megjelenik.

– Hétszáz évvel ezelőtt – kezdte Vincenti – egy bizonyos Tízek Tanácsa irányította Velencét. Olyan emberek, akikről feltételezték, hogy már elég érettek ahhoz, hogy ellenálljanak a kísértésnek vagy a szenvedélynek. Az volt a dolguk, hogy fenntartsák a közbiztonságot és elnyomják a politikai ellenfeleket. És ők pontosan ezt tették. Évszázadokon át.

Titokban szereztek bizonyítékokat, mondtak ki és hajtottak végre ítéleteket, és mindezt a velencei állam nevében.

– Azt hiszi, érdekel ez a történelmi előadás?

Vincenti összefonta ujjait az ölében.

– Pedig érdekelhetné.

– Ez az egész mauzóleum itt lelombozó. A magáé?

Igaz, ami igaz, a villa nem árasztotta azt a kellemet, amit régebben, amikor még generációk otthona volt, viszont cárok, császárok, nagyhercegek, mindenféle koronás fők megszálltak már a falai között. Még Napóleon is aludt az egyik hálóban. Úgyhogy büszkén válaszolt:

– A miénk.

– Kéne egy lakberendező... Befejeztük végre?

– Még nem értem a mondanivalóm végére.

A firenzei nagylelkűen intett.

– Akkor folytassa. De már kezdek álmos lenni.

– Mi is a Tízek Tanácsa vagyunk. Elődeinkhez hasonlóan, mi is használunk inkvizitorokat, hogy kikényszerítsük döntéseinket. – Intett, és a szalon túlsó végéből három ember lépett elő. – A mi törvényeink ugyanolyan megkérdőjelezhetetlenek.

– A maguk tanácsa nem egy kormány.

– Nem, mi tényleg mások vagyunk.

Úgy tűnt, a firenzeire még ez sem tett nagy hatást.

– Azért jöttem ide az éjszaka közepén, mert erre utasítottak az *én* társaim. Nem mintha meg lennék félemlítve. Ezt a négyet azért hoztam, hogy megvédjenek. Tehát a maguk inkvizitorai esetleg nehezen tudnák érvényesíteni az akaratukat.

Vincenti fölemelkedett a székről.

– Azt hiszem, valamit tisztáznunk kell. Magát fölbéreltük egy feladatra. Maga pedig úgy határozott, hogy a saját céljainak megfelelően alakítja át a megállapodást.

– Hacsak nem akarnak valamennyien egy dobozba kerülni, azt ajánlom, felejtjük el ezt az egészet.

Vincentinek elfogyott a türelme. Őszintén utálta hivatali teendőinek ezt a részét. Intett, és az a négy férfi, aki elkísérte ide a firenzeit, megragadta az idiótát.

Az önelégült vigyorból döbbsent csodálkozás lett.

Három ember lefogta a firenzeit, a negyedik pedig lefegyverezte. Aztán az egyik inkvizítor egy széles ragasztószalaggal összekötözte a kétségbeesetten védekező férfi csuklóit a háta mögött, majd a bokáit és a térdeit, végül egy csíkkal leragasztotta a száját. Amikor a másik három elengedte, a firenzei vaskos teste a szőnyegre zuhant.

– A tanács bűnösnek talált a liga elárulásában – mondta Vincenti.

Ismét intett, és erre kinyílt egy kétszárnyas ajtó. Egy gazdagon lakkozott, felnyitott tetejű koporsót toltak be. A firenzei szeme tágra nyílt a rémülettől, amint fölismerte, hogy milyen sors vár rá.

Vincenti közelebb lépett.

– Ötszáz évvel ezelőtt Velence elárulóit bezárták a dózse palotája tetején, egyikébe a fából és ólomból készült számos helyiségnek, amelyek ki voltak téve az elemek kénye-kedvének. E helyiségek közismertté vált neve az volt: koporsók. – Kis szünetet tartott, hogy a szavai leülepedjenek. – Szörnyű helyek voltak. Akiket oda bezártak, szinte mind meghaltak. Maga pénzt fogadott el tőlünk, de megpróbált abból még többet leszakítani magának. – Megcsóválta a fejét. – Helytelenül tette. Mellesleg pedig a szövetségesei úgy döntöttek, hogy *maga* lesz az ára annak, hogy megmaradjon köztünk a békesség.

A firenzei újult erővel próbált kiszabadulni a gúzsából, de a száján a tapaszt csaknem megfojtotta. Az inkvizítorok egyike kivezette azt a négy embert, akik a firenzeivel együtt

érkeztek. Ők elvégezték a dolgukat. A másik két inkvizítor fölemelte a rúgkapáló testet, és belelökte a koporsóba.

Vincenti benézett a ládába, és pontosan értette, mit sugároz a firenzei szeme. Hát persze hogy elárulta a Tanácsot, de csak azt tette, amit Vincenti, nem pedig a bizottság parancsolt neki. Vincenti volt az, aki megváltoztatta a megbízást, a firenzei pedig csak azért jelent meg a Tanács előtt, mert előzőleg Vincenti négy szemközt azt mondta neki, hogy nem kell aggódnia. Csak egy kis színjáték. Semmi probléma. Menjen bele. Egy óra alatt túl lesznek rajta.

– Dagikám? – kérdezte Vincenti. – *Arrivederci!*

És lecsapta a koporsó fedelét.

HÁROM

KOPPENHÁGA

MALONE FIGYELTE, amint a lángok lefelé terjednek a lépcsőn, aztán megállnak háromnegyed távnál, és úgy tűnt, nem mennek tovább. Az egyik ablak előtt állt, és keresett valamit, amivel be tudná törni az üveget. Azok a székek, amelyeket észrevett, túl közel voltak a tűzhöz. A második szerkezet továbbra is a földszinten cirkált, mindenfelé köpködve a folyadékát. Nem mert mozdulni. Talán az lehetett volna a megoldás, ha leveti a ruháit, de már a haja és a bőre is búzlótt a vegyi anyagtól.

Az ablaküvegre mért három csapás dörrenése riasztotta föl.

Megpördült, és félméternyire egy ismerős arcba bámult. Cassiopeia Vitt.

Mit keres itt a nő? Szeme nyilván tágra nyílt a meglepetéstől, de aztán gyorsan magához tért, és kiordított:

– Ki kellene jutnom innen.

A nő a bejáratra mutatott.

Malone egymásba akasztotta az ujjait, ezzel jelezve, hogy zárva van.

A nő intett, hogy lépjen hátrább.

Ahogy megtette, szikrák kezdtek pattogni a berregő szerkeztű aljából. Odarohant a géphez, és fölrugta. Az alján kerekeket és különféle szerkezetek elemeit látta.

Koppanást hallott, aztán még egyet, és rájött, hogy Cassiopeia mit csinál.

Lövi az ablakot.

Aztán meglátott valamit, amit eddig nem vett észre. A múzeumi vitrinek tetején valamilyen folyadékkal teli műanyag zacskók heverték.

Az ablaküveg megrepedt.

Nincs más esélye.

Nem törődve a lángokkal, megragadta az egyik széket, és belevágta a sérült üvegtáblába. Az darabokra tört, a szék pedig kirepült az utcára.

A fölrúgott szerkezet talpra állt.

Az egyik szikra begyulladt, és kékes lángok kezdtek elárasztani a földszintet, minden irányban terjeszkedve, feléje is.

Előrerohant, és átugrott a kitört ablakon. A lábára érkezett.

Cassiopeia egy méterrel odább állt.

Amikor az ablaküveg kitört, rögtön megérezte a nyomáskülönbséget. Tudott egyet-mást a tüzekről. A lángokat most valósággal elárasztja a friss oxigén. A légnyomás változása is megteszi a magáét. A tűzoltók ezt belobbanásnak nevezik.

Rádásul ott vannak a műanyag zacskók a vitrinek tetején.

Tudta, mi van bennük.

Megragadta Cassiopeia karját, és átrángatta az úttesten.

– Mit művelsz? – kérdezte a nő.

– Itt az alkalom, hogy ússzunk egyet!

Abban a pillanatban ugrottak le a kőkerítésről, amikor egy hatalmas tűznyelv csapott ki a múzeumból.

SZAMARKAND

KÖZÉP-ÁZSIAI SZÖVETSÉGI KÖZTÁRSASÁG

5-45

IRINA ZOVASCINA FŐMINISZTER megveregette a ló nyakát, és felkészült a játékra. Szeretett közvetlenül napfelkelte után játszani, a hasadó hajnal fényében, a harmattól átítatott fűvű pályán. Szerette a keményen dolgozó, híres ferganai csődöröket is, amelyeket már egy évezred óta nagyra értékelték, amióta selyemért kínálták őket a kínaiaknak. Istállóiban több mint száz ilyen paripa volt, politikai célból és kedvtelésből egyaránt.

– A többi lovas már készen van? – kérdezte segédjétől.

– Igen, miniszter asszony. A pályán várnak magára.

Zovascina bőrcsizmát és vattabéléses bőrkabátot viselt egy hosszú kaftánfélén, a *csapanon*. Rövidre vágott, őszes szőke haján divatos szőrmeucsma volt, a bőrét szolgáltató farkast ő maga ölte meg.

– Akkor ne várassuk őket.

Fölült a lóra.

Az állattal együtt már többször is nyert *buzkashit*. Ezt az ősi játékot valamikor mindenütt játszották a közép-ázsiai sztyeppéken mindazok, akik gyakorlatilag a nyeregben születtek, és ott is haltak meg. Maga Dzsingisz kán is szerette ezt a sportot. Akkoriban persze nők még csak nem is nézhették, nemhogy részt vettek volna benne!

Ő viszont változtatott ezen a szabályon. A hosszú, vékony lábú, széles szügyű ló megmerevedett, amikor meg-simogatta a nyakát.

– Türelem, Bukephalosz!

Arról a lóról nevezte el, amelynek hátán lovagolva annak idején Nagy Sándor meghódította fél Ázsiát, csatáról csatára. Ugyanakkor a *buzkashi*-lovak nagyon is különlegeseek. Még mielőtt először pályára léphetnek, éveken át szoktatják őket a játék zűrzavarához. A zabon és árpán kívül rendszeresen kapnak tojást és vaját. Aztán, amikor az állat elhízott, fölszerszámazzák, fölnyergelik, és kikötik a napra, heteken át, de nemcsak azért, hogy égesse el a fölösleges kilókat, hanem azért is, hogy türelmet tanuljon. Aztán újabb gyakorlatok következnek, például a szűk helyen vágózás. Az agressziót is bátorítják, de csak olyan szigorú neveléssel, hogy ló és lovasa minden körülmények között összeszokott csapatot alkosson.

– Készen áll? – kérdezte a segéd. Tádzsik férfi volt, a keleti hegyek között született, és már csaknem egy évtizede szolgálta. Ő volt az egyetlen, akinek Zovascšina megengedte, hogy felkészítse a játékra.

A miniszter asszony megdöngötte a mellkasát.

– Azt hiszem, megfelelően föl vagyok fegyverkezve.

Prémmeel szegélyezett bőrkabátja kényelmesen bő volt, akárcsak a bőrnadrág. Ilyenkor előnyére vált, hogy izmos teste egyáltalán nem volt nőies. Karja és lába duzzadt a rendszeres testedzéssel erősített izmoktól, és segített a szigorú étrend is. Széles, lapos arca mongol ősökre utalt, csakúgy, mint mélyen ülő barna szeme. Mindezt anyjától örökölte, akinek családja valahonnan messze északról származott. Az évek óta önmagára kényszerített fegyelemtől figyelmesen tudott hallgatni és megfontoltan válaszolni. Valósággal sugárzott belőle az energia.

Sokan vélték úgy, hogy lehetetlen megteremteni egy ázsiai szövetségi államot. Ő azonban rácáfolt a kételkedőkre. Kazahsztán, Üzbegisztán, Kirgizisztán, Karakalpakföld, Tádzsikisztán és Türkmenisztán már nem létezett. Tizenöt

éve, ezek a volt szovjet tagköztársaságok egy rövid függetlenségi időszak után összeolvadtak az újonnan megalakuló Közép-ázsiai Szövetségi Köztársaságban. Kilenc és fél millió négyzetkilométer, hatvanmillió lakos, akkora terület, amelyhez csak Észak-Amerika vagy Európa mérhető, nagy térség és sok nyersanyag. Az ő álma. És ma már valóság.

– Vigyázzon, miniszter asszony! Csellel akarják majd legyőzni.

A nő elmosolyodott.

– Akkor hamar kell fölkelniük.

Oroszul beszéltek, habár a szövetségben ezen kívül a kazah, a tádzsik, a türkmén és a kirgiz is hivatalos nyelv volt. A sok ott élő szláv kedvéért azonban az orosz maradt a „nemzetiségek közötti kommunikáció” nyelve.

Kinyílt az istálló ajtaja, a nő pedig kinézett a több mint egy kilométeres síkságra. A mező közepe táján 23 lovas gyülekezett egy sekély gödör mellett. Abban feküdt a *boz*, vagyis egy kecske teteme, amelynek hiányzott a feje, a belső szervei, lábai. A tetemet egy napig áztatták hideg vízben, hogy megfelelően megkeményedjen a rá váró megpróbáltatások előtt.

A terület mindkét végén emelkedett egy-egy csíkosra festett oszlop.

A lovasok kis körökben mozogtak. *Csopenozok*. A harci játék szereplői, mint ő. És készen állnak a mérkőzésre.

Segédje egy ostort nyújtott neki. Évszázadokkal ezelőtt ez jó néhány børszíjból és a végükre kötözött ólomgolyók-ból állt. Manapság már „szelídebbek” voltak, de továbbra is a ló ösztönzésére használták – és az ellenfelek megtámadására. Az ő ostorának gyönyörűen megmunkált elefántcsont nyele volt.

Elhelyezkedett a nyeregben.

A nap a keletre lévő erdő fölé emelkedett. Zovascsina palotája egykor a vidéket uraló kánok székhelye volt, egészen a tizenkilencedik század végéig, amikor az oroszok meghódították a területet. Harminc szoba, mindegyik tele üzbég bútorral és keleti porcelánnal. Amit ma istállónak használtak, az hajdanán a hárem volt. Az isteneknek hála, azok az idők már elmúltak.

Mély lélegzetet vett, ami egy kellemes új nap ígérését hordozta.

– Jó játékot! – búcsúzott a segéd.

Egy bólintással köszönte meg a bátorítást, aztán felkészült, hogy pályára lépjen.

De az esze másutt járt.

Vajon mi történik Dániában?

KOPPENHÁGA

VIKTOR TOMAS A CSATORNA TÚLOLDALÁN, az árnyékban állt, és figyelte a Görög–római Múzeum lángjait. A társa felé fordult, de nem mondta ki azt, ami egyértelműen látszott.

Probléma.

Rafael volt az, aki megtámadta a betolakodót, és aztán berángatta az alélt testet a múzeumba. Miután a legnagyobb titokban behatoltak az épületbe, a bejárati ajtó valahogy mégis kinyílt, és az emeletről Viktor vette észre, hogy egy árny közeledik a lépcsős tornáchoz. Rafael, aki a földszinten dolgozott, azonnal reagált, és az ajtó mellé osont belülről. Igaz, inkább várnia kellett volna, hogy kiderüljön, mi a betolakodó szándéka. Ehelyett azonban berántotta, és oldalról fejbe vágta az illetőt az egyik szoborral.

– Az a nő – mondta Rafael – egy pisztollyal várakozott. Ez nem jelenthet jót.

Viktor egyetértett. Hosszú, sötét haj, formás alak, testhez simuló kezeslábas. Ahogy az épület lángra kapott, a nő előbukkant egy mellékutcából, és megállt a csatorna mellett. Amikor a férfi megjelent az ablakban, elővett egy pisztolyt, és szétlőtte az üveget.

És a férfi is problémát jelentett.

Szőke, magas, izmos. Egy széket vágott az ablakba, aztán meglepő gyorsasággal kiugrott, mintha mindig is ezt gyakorolta volna. Megragadta a nőt, és mindketten beugrottak a csatorna vizébe.

A tűzoltók néhány perc múlva megérkeztek, éppen akkor, amikor ezek ketten kikászálódtak a vízből. Pokrócokba burkolták őket. A teknősszerű masinák nyilván elvégezték

a munkájukat. Rafael nevezte el őket teknősöknek, mert sokban hasonlítottak a szerkezetek ezekre az állatokra, még abban is, ahogyan korrigálták útirányukat. Szerencsére semmi sem marad belőlük. Mindegyik éghető anyagokból készült, amelyek valósággal elpárolognak az általuk keltett hőben. Az igaz, hogy minden vizsgálat azonnal gyújtogatásnak minősíti majd az esetet, de sem a gyújtogatás módját, sem annak eszközeit nem tudják majd meghatározni.

Kivéve, ha a férfi túléli.

– Gondot okozhat nekünk? – kérdezte Rafael.

Viktor a lángokkal birkózó tűzoltókat figyelte. A férfi és a nő az alacsony téglafalon ült, továbbra is a pokrócaikba burkolódzva.

Úgy tűnt, ismerik egymást.

Ez még inkább aggasztotta.

Így Rafael kérdésére az egyetlen lehetséges választ adta:

– Kétségtelenül.

MALONE LASSAN VISSZANYERTE ítélőképességét. Cassiopeia ott ül mellette, egy pokrócba burkolódzva. A múzeum falai-
ból csak romok maradtak, belül pedig gyakorlatilag semmi. Az épület gyorsan leégett. A tűzoltók továbbra is felügyel-
ték a tüzet, a pusztítás lokalizálására törekedve. Mindeddig egyik környező épület sem került veszélybe.

A levegő tele volt korommal, meg egy furcsa szag-
gal – keserű, de mégis édes –, amely hasonlított ahhoz, amilyet bent rekedve érzett. Továbbra is szállt a füst az ég felé, beszennyezve a fénylő csillagokat. Egy megtermett férfi kopott, sárga tűzoltóruhában már másodszor botor-
kált hozzájuk. A brigád egyik vezetője. Egy helyi rendőr már fölvette az ő és Cassiopeia vallomását is.

– Ahogy mondta az imént a permetezőkről – kezdte a tűzoltó dánul –, a mi vizünk is inkább csak szította a lángokat.

– Hogyan sikerült mégis úrrá lenni rajtuk? – kérdezte Malone.

– Amikor a tartályból elfogyott a víz, a tömlők végét egyenesen a csatornába merítettük, és közvetlenül onnan öntöttünk. Ez bevált.

– A sós víz? – Koppenhága valamennyi csatornája öszszeköttetésben állt a tengerrel.

A brigádvezető bólintott.

– Az eloltotta.

Malone nem értette:

– Találtak valamit az épületben?

– Semmilyen kis szerkezetet, amelyről maga a rendőrségnek beszélt. De az épület annyira átforrósodott, hogy még a márványszobrok is megolvadtak. – A tűzoltófőnök nedves hajába túrt. – Rendkívüli erejű tűz volt. Szükségünk lenne a ruhájára. Lehet, hogy csak annak segítségével tudjuk majd megállapítani a gyújtóanyag összetételét.

– Lehet, hogy mégsem – mondta Malone. – Ugyanis megfürödtem a csatornában.

– Na, ez remek. – A tűzoltófőnök megcsóválta a fejét. – A vizsgálobizottság el lesz ragadtatva.

Miután a tűzoltó elballagott, Malone Cassiopeiához fordult, és valóságos kihallgatásba kezdett.

– Hajlandó lennél elárulni, hogy mi folyik itt?

– Arról volt szó, hogy nem jössz ide holnap délelőttig.

– Ez nem válasz a kérdésemre.

Hosszú, sötét és nedves hajfürtök lógtak a nő vállára, félig eltakarva vonzó arcát. Spanyol muzulmán nő volt, Dél-Franciaországban élt. Eszes, gazdag és pimasz – mérnök és történész. Az azonban, hogy már egy nappal az előtt

Koppenhágában volt, mint amiről neki beszélt, valamit kellett hogy jelentsen. Ráadásul felfegyverkezve, harcra készen érkezett ide, még a ruházata is erre utalt: sötét bőrnadrág, testre simuló bőrzakó. Malone azon töprengett, hogy a nő akadály vagy segítség lesz.

– Szerencse, hogy itt voltam, hogy mentsem a bőröd – mondta a nő.

A férfi nem tudta eldönteni, hogy most komolyan beszél-e, vagy viccel.

– Honnan tudtad, hogy mentened kell a bőröm?

– Hosszú történet, Cotton.

– Van időm. Már visszavonultam.

– De én nem.

Érzékelte a keserűséget a nő szavaiban.

– Tudtad, hogy ez az épület le fog égni, ugye?

A nő nem nézett rá, csak bámult át a csatorna túloldala-
lára.

– Tulajdonképpen azt akartam, hogy leégjen.

– Megmagyaráznád?

A nő egy ideig csendben ült, gondolataiba mélyedve.

– Itt voltam. Korábban. Láttam, amint két férfi betör a múzeumba. Láttam, amikor elkaptak téged. Követni akartam őket, de nem tudtam. – Szünetet tartott. – Miattad.

– Kik voltak a férfiak?

– Azok, akik a gyújtó masinákat itt hagyták.

A nő végighallgatta az ő rendőröknek tett vallomását, de egész idő alatt úgy érezte, hogy Cassiopeia már mindenről tudott.

– Mi lenne, ha nem vacakolnánk már tovább, hanem felvilágosítanál, hogy mi a nyavalya folyik itt! Majdnem otthagytam a fogam!

– Nem kéne törődnöd nyitott ajtókkal éjnek idején.

– Nehéz szakítani a régi beidegződésekkel. De mégis, mi történik itt?

– Láttad a lángokat. Érezted a hőséget. Szokatlanul erős volt, nem?

Visszaemlékezett, hogyan ereszkedett le a tűz fokról fokra a lépcsőn, aztán megállt, mintha felszólításra várt volna a továbbhaladáshoz.

– Igen, mondhatjuk így is.

– A hetedik században, amikor a muzulmán flotta megtámadta Konstantinápolyt, könnyen elfoglalhatták volna a várost. Jobb fegyvereik voltak. Nagyobb seregük. De a bizánciak meglepték őket. Folyékony tűznek, vagy vad tűznek nevezték, és elárasztották vele a hajókat. Ezzel teljesen megsemmisítették a hódító erőket. – Cassiopeia továbbra sem nézett rá. – A különleges fegyver többféle formában is fennmaradt, egészen a keresztes lovagok koráig, amikor a görögtűz elnevezést kapta. Összetétele annyira titkos volt, hogy azt kizárólag a bizánci uralkodó tudhatta. És a császárok olyan jól őrizték ezt a titkot, hogy amikor végül a birodalom összeomlott, a formula is elveszett. – Nagyot sóhajtott, és összébb húzta magán a takarót. – És aztán megtalálták.

– Azt akarod mondani, hogy az imént görögtűzet láttam?

– Egy kis csavarral. Ez a változata nem bírja a sós vizet.

– Akkor ezt miért nem mondtad el a tűzoltóknak, amikor megérkeztek?

– Nem akarok több kérdésre válaszolni, mint amennyire muszáj.

De Malone nem hagyta annyiban.

– Miért hagyta, hogy leégjen ez a múzeum? Nincs benne semmi értékes?

Visszafordult a leégett falak felé, és észrevette kerékpárjának összeégett maradványait. És valami föltűnt neki Cassiopeia viselkedésében. A nő továbbra is került a tekintetét. Amióta csak ismerte, sosem mutatta a kétség, az idegesség vagy a csüggedés jeleit. Kemény volt, okos és fegyelmezett. Most viszont úgy tűnt, gondban van.

Egy autó tűnt fel a lezárt utca végén. Fölismerte, hogy egy drága brit szedán, és megismerte a belőle kikászálódó púpos alakot is.

Henrik Thorvaldsen.

Cassiopeia fölállt.

- Azért jött, hogy beszéljen velünk.
- De honnan tudta, hogy itt vagyunk?
- Valami zajlik itt, Cotton.